

F.P. Dorchak - Mozky

Migrény.

Jak vznikají? Proč jimi vůbec lidé trpí? Proč jsou tak bolestivé? Může o tom být tisíce různých teorií - ale já opravdu vím, co je jejich příčinou a proč jsou tak bolestivé.

To se nám pokouší něco dostat ven z hlavy! Teď už jsem na to přišel, odhalil jsem o co jde a dobře vím, jak to v podobných případech končí. Já sám se stanu takovým konečným výsledkem.

Všechno to začalo když... do háje, abych se přiznal, já ani nevím, jak dlouho to vlastně trvá... to je kvůli těm zatraceným bolestem hlavy... kvůli těm... migrénám... které mi začaly zkreslovat skutečnost tak, že začínám přemýšlet o tom, co je pravda a co je jenom moje fantazie! Bože, jak to bolí! To je ale bolest! Ono to ví, co tady povídám a já vím, že to, co musím udělat, bude strašné. Jenže když to neudělám hned, mohlo by být pozdě, protože cítím, že na mě, stejně jako na ostatní, přijde řada a umřu.

Začalo to ... no ... když to začalo. Jednoho večera jsem se procházel po pláži, jak to od té doby, co jsem se rozvedl, dělávám často a našel jsem tělo, které tam leželo v měsíčním světle. Nejdříve jsem ho považoval za jednoho z těch povalečů, kteří na plážích občas přespávají. Jenže pak mi na něm přišlo něco zvláštní. A opravdu na tom bylo něco divného, dokonce i na jeho smrti. To tělo mi nepřipadalo jen tak mrtvé. Zdálo se mi, že je nějakým způsobem zohavené. Samozřejmě, že jsem věděl, že základní nařízení pro případ nález mrtvého těla říká (kromě toho, že je člověk povinen nález okamžitě ohlásit úřadům), že se těla nemá nikdo dotýkat: Jenže já měl pocit, že něco není v pořádku. Měl jsem pocit, že tady jde o něco mnohem důležitějšího, než je ta slupka, která přede mnou leží. Sebral jsem opodál nějaký klacík a pak jsem z kapsy vytáhl malou baterku, kterou vždycky nosím sebou. Tehdy jsem našel ten příšerný otvor. V hlavě.

Můj bože, vzpomínky na ten pohled mě ještě teď naplňují nepřekonatelným děsem a prázdnotou! Měl jsem se otočit a okamžitě z toho místa odejít. Proč jen jsem se rozhlížel okolo? Oh, ta hrozná věc, které říkáme pozdní poznání!

Prostě jsem se neotočil a neodešel a teď mě tady máte, mě, který na základě svého rozhodnutí propadl kletbě. Takže jsem vzal klacík, posvítíl si baterkou a udělal nejstrašnější věc, kterou jsem mohl: strčil hůlku přímo do té hlavy! Ano, cítil jsem, jak větvička klouže mezi ostrými okraji lebeční kosti dovnitř a poznal jsem, že uvnitř ruší podivnou znásilněnou atmosféru, to něco, co tam vůbec nemělo být! Ale cítil jsem současně i něco jiného, co se podobalo svatokrádeži, něco, co jsem cítit vůbec neměl.

Totíž nic.

Uvnitř lebky jsem nenahmátl nic! Byla úplně prázdná, žádná šedá hmota mozková! Jak vznikl ten velký otvor v hlavě mrtvého nešťastníka a kdo to udělal? Kdo mohl něco takového udělat?

Pak už jsem na tom místě nezůstal dlouho, zahodil jsem klacík a vystartoval přímo k nejbližší telefonní budce. Strach ovšem způsobil, že jsem se hnál hlava-nehlava a ve spěchu zakopl o něco, co leželo jen kousek od těla. Dnes už vím, co to bylo, ale tehdy jsem to nevěděl. Myslel jsem si, že je to medúza, kterou vyvrhlo moře na břeh, jenže se to pohybovalo a nestačil jsem si všimnout, kam to zmizelo. Jak se ukázalo později, byly to zbytečné starosti, brzo si mě to našlo samo...

Bolest! A znovu bolest! Bože, myslím, že mě to doprávalo bolest jen proto, aby mě to mučilo! Zatím mě to nechtělo zabít, to jsem si byl skoro jistý, protože kdybych měl být zabit, byl bych už dávno po smrti. Hraje si se mnou, ten ksinď! Řekl bych, že si přeje, abych tohle všechno dělal.

Takže jsem zatelefonoval na policii, řekl jim všechno, co chtěli vědět a samozřejmě, když dorazili na místo, už mě tam zpátky nepustili. Když našli tu... ten otvor... byli zrovna tak vyvedení z míry, jako já. Vyslýchali mě pořád dokola, zdálo se mi, že to trvá celé týdny, ale

nakonec mě přeci jen pustili domů. O nějaký den později o tom psali v novinách, ale co bylo zvláštní, ze všech článků se jim nějak vytratila jakákoliv zmínka o tom chybějícím mozku.

Život pak chvíli běžel, jako by se nic nestalo, dokonce jsem pokračoval ve svých nočních procházkách - jenom jsem se důsledně vyhýbal místu, kde se to stalo. Nepopírám, že jsem se tam několikrát z dálky díval. V těch chvílích jsem vždycky přemýšlel, jestli už stačil mořský příliv z písku důkladně spláchnout ten plíživý hnus, který jsem tam v duchu stále viděl.

Ale abych pokračoval. Jedné měsíční noci jsem se probral ze zamyšlení a uvědomil jsem si, že kráčím za jakýmsi zamilovaným párkem, který šel po pláži asi třicet metrů přede mnou. Samozřejmě, bylo to samé objímání a mačkám rukou a to mě, k mému vlastnímu údivu, podráždilo. Rozvedl jsem se sotva před rokem a vůbec jsem nestál o vzpomínky, které se mi teď začaly honit hlavou.

Jak ta naše partička pokračovala po pláži, párek se najednou rozdělil a k uším mi dolehly výkřiky. Zůstal jsem stát a nejdřív mě napadlo, že se jen tak kočkují. Brzo mě ale došlo, že jde o něco jiného. Dívka se obrátila mým směrem a když zahlédla mou siluetu, začala křičet o pomoc. "Ono to na něj útočí!" vzlykala. Když jsem dorazil k dvojici, dívka divoce kopala do něčeho, co obtěžovalo jejího přítele. Zastavil jsem se jako omráčený, protože mé oči odmítaly uvěřit tomu co viděly. Vypadalo to jako obrovský pavouk ... mělo to tělo velké jako ananasový meloun a hůlkovité nohy, kterými se to drželo na zádech zoufale poskakujícího mládence. Bylo to tmavé barvy a nohy trčící z odporného těla se podobaly nemotorným hůlkám. Už pohled na to ve mě budil nepřekonatelnou hrůzu a hnus. Dotknout se toho... nebo to dokonce chytit do ruky... to bylo naprosto nemyslitelné.

Dívka neustále křičela a tahala mě za košili, abych něco dělal. Začal jsem do toho kopat. Párkrát jsem minul a odnesl to ten její mládenec, ale protože jsem ho té odpornosti poměrně rychle zbavil, zřejmě mu to moc nevadilo. Sledoval jsem, jak se ta věc spadla na zem a odkutálela se po písku. Nohy při tom měla složené jako mrtvý pavouk. Pocit úlevy se však rychle změnil ve zděšení, když se ta věc postavila na tenké nohy a vyrazila zpátky. Pokusil jsem se ji zastrašit, a právě proto snad zaútočila na mě. Bylo to stejné, jako když se pokoušíte zahnat dotěrný hmyz, jenže tenhle hmyz se mi pletl pod nohama a na to, jak vypadal neohrabaný, byl až příliš rychlý. Přes rameno jsem vrhl rychlý pohled na zamilovaný párek. Dívce se mezitím podařilo zvednout mládence na nohy a teď ho táhla pryč. To, že jsem se ohlédl byl velká chyba, protože než jsem se stačil vzpamatovat, ta věc se na mě vrhla, tvrdošíjně mi šplhala po nohou nahoru, až mi vylezla skoro na prsa. Byl jsem v tom okamžiku skoro stejně bezmocný, jako muž, kterého jsem se pokusil zachránit.

Cítil jsem, jak se mi nohy té věci zachycují na těle, vnímal jsem pomalý pohyb, kterým se soukala nahoru a bylo to stejné, jako když cítíte, že se vám pomalu, ale nezadržitelně zvedá žaludek. Byli jsme si blíž, než bych o to kdykoliv stál - a to jsem měl ještě před několika okamžiky strach při pomýšlení, že bych se toho měl jenom dotknout! Ted' jsem bojoval o život a ze všech sil zaháněl ten hrozný pocit odporu. Chytil jsem tu věc a cítil, jak se mi vzpírá. Ve svitu měsíce, se mi konečně podařilo si ji prohlédnout. Myslím dobře prohlédnout. Nebyl to pavouk. Ta věc vypadala jako něco, co můj mozek odmítal vzít na vědomí, i kdyby chtěl. Bylo to něco mnohem horšího, než nějaký pavouk, kterého jsem kdy viděl, nebo o kterém jsem slyšel... byl to...

Oh, bože, ta bolest je tak příšerná!

...byl to ... mozek.

Nejsem sice žádná Encyclopedia Britannica, ale ta věc vypadala přesně jako lidský mozek. Zvrásnění, závit, členitost a to všechno, jenže navíc tady byly ty pavoučí nohy, které tomu umožňovaly pohyb z místa na místo. Mám pocit, že jsem v té chvíli zvracel, ale nejsem si docela

jistý. Jediné, po čem jsem toužil bylo, zbavit se té odpornosti. Zamilovaný párek už dávno utekl a já jsem tam zbyl sám, musel jsem s tím příšerným stvořením bojovat sám za sebe. Chytil jsem ho oběma rukama a uvědomil jsem si, že i na omak je cítit tak, jak by byl cítit lidský mozek. Jemně tepal a byl jsem si skoro jistý, že obyčejné mozky netepají. Ta věc žila nejen v intelektuálním slova smyslu. Cítil jsem, jak tím proudí život, jak se to kroutí v mém sevření, snaží se mi vytrhnout z rukou, bojuje. Nechtělo to zahynout právě tak, jak jsem nechtěl zahynout já. Zřejmě k tomu mělo také své důvody. Zesílil jsem stisk a snažil jsem se odtrhnout si to z hrudi. S úlevou jsem zjistil, že to jde mnohem lehčeji, než se zdálo. Podržel jsem to v natažené ruce a na okamžik jsem si to prohlížel. Byl to skutečně mozek, živý, lidský mozek. Zahlédl jsem i spodní stranu té odpornosti, se stočenýma nohama, připravenýma k boji. Stále to zřetelně pulzovalo. Tam, kde zadní část mozku vybíhá do svého spojení s míšní nervovou soustavou, ukrytou v páteři -nevím jak se jmenuje - snad prodloužená mícha, nebo nějak podobně - se dělo něco odporného a odpudivého. Ta část... ta mícha... se vlnila nesmírně obscénním a hnusným způsobem. Jediná věc, ke které bych to mohl přirovnat jsou pohyby pánve během pohlavního spojení a při tom pohledu jsem začal zvracet znovu. Odhodil jsem to daleko od sebe, až do moře a doufal, že to nesnáší slanou vodu. Modlil jsem se, aby to slaná voda zahubila.

Naprosto vyčerpaný jsem pak upadl do písku a pokoušel jsem se chytit dech. Co to bylo za podivného živočicha? Co mohlo způsobit, že se lidský mozek změnil v takovou odpornost? Byl jsem otupělý a jak jsem se snažil vybřednout ze záchvatu nevolnosti, na chvíli jsem na tu odpornou věc úplně zapomněl. V tom okamžiku jsem náhle nenáviděl život, sebe a především svůj mozek. To, že ta věc vznikla na základě změny lidského orgánu, byla mimo dosah mého chápání. V té chvíli jsem ucítil, jak se mi to přimklo zezadu ke krku. Podařilo se tomu doslova na mě skočit a přísát se mi do týla, s nohama otočenýma kolem mého krku. Cítil jsem hrůzu beztvare houbovitosti -stejný pocit, který bych měl, kdyby mi na to místo někdo položil jakýkoliv slizký lidský orgán, který byl, ještě teplý, vyjmut z těla právě usmrčeného člověka. Páchlo to jako maso v rozkladu. Krk a záda mi smáčela slaná voda, která mi stékala na prsa. Pak jsem poznal, že ta věc se se mnou spojuje, že souloží. Se mnou. Cítil jsem, jak mi ten odporný výběžek proti mé vůli proniká v týlu do hlavy a uvědomoval jsem si s dětskou bezmocností, že mě ta věc znásilňuje a že mi do týlu vstříkují své mozkové semeno. Mé vědomí nebylo schopné tu událost přežít, pevně jsem sevřel víčka a snažil se na to nemyslet. Trvalo to celou věčnost a dřív než to skončilo, ztratil jsem vědomí.

Probudil jsem se brzo ráno, vysušený tak, že se mi při pouhém pomyšlení na snídani zvedl žaludek. Převalil jsem se na záda a ucítil, jak mi něco odporně praská pod hlavou. Divoce jsem se hrabal pryč od rodcených nohou vražedného mozku, který teď ležel na písku vysušený a zcvrklý. Pokusil jsem se vstát a v týle se mi rozlila nesnesitelná bolest. Nakonec se mi podařilo postavit se na nohy. Rozhlédl jsem se okolo, po světě, který se mi točil a plaval před očima. Vnímal jsem otvor, kterým do mě ta obluda, pronikla, teď už uzavřený, i zbytky toho nechutného spojení, které mi stále ještě lpěly na krku v týle. Pocit hnusu a ulepené slizkosti mě zahnal do moře, kde jsem se pokusil očistit...

O něco později toho dne jsem se přinutil zavolat si lékaře. Řekl jsem mu, že jsem si byl zaplavat v moři a popálila mě medúza. Jediné, co doktor zjistil bylo, že trpím migrénami a předepsal mi léky, které, mimochodem, nemohly pomoci ničemu jinému, než jeho bankovnímu kontu. Když odcházel, všiml jsem si, že zatíná zuby a masíruje si krk.

Můj bože, cožpak ta muka nikdy neskončí? Teď zrovna cítím jen nepřiliš silnou, tupou bolest, která mi pulzuje kdesi hluboko v hlavě, v mozku. Cítím, jak se pokouší dostat se na povrch, chce se, k sakru, dostat ven! Ví, že já vím a ví, že se musí spojit s ostatními!

Noční procházky po pláži jsem musel omezit, především proto, že ta bolest je příliš silná, ale zároveň jsem se bál, že tam uvidím další podobná stvoření. Nevím, jaké jsou jejich úmysly, kromě touhy zabít a množit se, ale vím, že je jich čím dál tím víc. Cítím je, cítím, jak se jejich síly množí. Možná, že je mezi nimi dokonce nějaké psychické spojení.

Vědí, že jsem jejich nepřítel.

Přál bych si, abych mohl dělat něco víc! Myšlenka, že v mé hlavě žije něco cizího, že se to pokouší dostat ven, je nesnesitelná, ale mnohem horší je pomyšlení, že se totéž děje v nespočetných hlavách v celé zemi, možná po celém světě. Nevím, jestli budu mít dost sil, abych dokázal udělat všechno, co je nutné, ale doufám, že ano. Jak jinak by mi ostatní uvěřili? Ty věci se nějakým způsobem dostanou do lidského mozku a tam zesílí a vyrostou. Musí být zastaveny! Musí být zničeny. Nepřišel jsem na to, jak to dělají, možná, když lidé spí, nebo na každého zaútočí stejně nesmyslným a přeci úspěšným způsobem, jako na mne. Možná, možná ale, že jsou čím dál tím chytřejší. Poslední dobou mi v hlavě probíhají podivné obrazy a vidění...

Ahhh! Bolí to a... tlačí... mnohem víc! Bojím se... že mi už... nezbývá moc... času. Do hajzlu, ta bolest!

Obrázky! Hlavou mi běží obrázky... desítky... stáda těch věcí, které pobíhají sem a tam! Jsou stále chytřejší! Odvážněji...

Už je čas, déle to nevydržím. Ať se to tedy stane, ať svět vidí, že to tady je, že to přichází a snad se najde někdo silnější než já, komu se to podaří zastavit. Je zastavit. Sbohem a... a... pro smilování boží, mám takový strach, bůh nás všechny ochraňuj, všechny...

Doktor Filbert zmáčkl tlačítko

s nápisem pauza.

"Jsi si jistá, že to chceš vidět až do konce?"

Doktorka Stevensová, která si nevědomky pohrávala s okrajem krabice, ve které byl videopřehrávač, mlčky kývla hlavou. "On to skutečně není moc příjemný pohled, Tino," pokračoval Filbert. Tina by byla mohla přísahat, že se mu v koutku úst mihnul zlomyslný úsměv. Neměla svého kolegu nikdy příliš ráda, ale musela si přiznat, že je docela slušným chirurgem. I kdyby ten ubožák na videonahrávce mluvil pravdu, neměla nejmenší představu, co by se mohlo dít dál. Znovu se pohledem vrátila k lístku, který ten člověk nechal ležet vedle videokamery.

Prosím toho, kdo mě najde, aby tuto videonahrávku odnesl k nejbližší lékařské autoritě tak rychle, jako by na tom závisel jeho život. Jeho a nejen jeho život na tom totiž skutečně závisí. Zároveň všechny žádám, aby si hlídali svou přičetnost. Svůj mozek. Už jim nesmíte věřit, zvláště vy, kteří trpíte bolestmi hlavy. Varujte se migrén!

"Tak dobře, jedeme dál." Filbert zmáčkl tlačítko a obrazovka znovu ožila. Muž teď už nemluvil, ale křičel a po tvářích mu kanuly obrovské slzy. Zmítal se na sedadle, jenže na něm byl připoután silným provazem a bylo vidět, že si na tom dal skutečně záležet. Pak začal řvát a Filbert rychle ztlumil zvuk, jakoby se bál, že je může přistihnout někdo cizí. Křik, který zněl z reproduktoru, byl tak strašný, že podobný Tina neslyšela nikdy ani na příjmu první pomoci. Zahryzla se do klubů ruky, odvrátila se, ale nemohla se ubránit a zrakem se neustále vracela k obrazovce. Slzy, proudící z očí toho člověka vystřídala krev a Tina viděla, jak mužova lebka na několika místech duří a bortí se. Jeho křik se sléval v nepřerušovaný jekot, takže Tina přesně slyšela, když nešťastníkovy hlasivky popraskaly a odumřely, stejně jako jejich majitel. Pak došlo k tichému výbuchu mužovy lebky, ze které na spánku vystříkla krvavá sraženina, jejíž kousky dokonce potřísnily objektiv kamery a ze vzniklého otvoru se vysoukalo to, co bývalo lidským mozkem. Zrůda vypadala přesně tak, jak ji muž popsal. Trhavým pohybem se seškrabala dolů po nehybném těle a když se dostala na zem, stejně odpornými pohyby zmizela z dohledu čočky. Tina seděla jako omráčená.

"To je představení, co?" zuřil Filbert.

"Jak k tomu jenom mohlo dojít?"

"No ne, snad si nemyslíš, že je to skutečné! Ale jdi, Tino, to je výplod nějakého ujetého blázna..."

"Já bych neřekla. Vůbec se mi to nezdá. Bylo to tak opravdové a tak intenzitní."

"No jestli tomu vážně věříš, tak nejsi o moc lepší, než ten šílenec, který to natočil. Prostě to vyhodím..."

"Ne, alespoň ne do té doby, dokud to pořádně neprostudujeme."

"Tak dobrá, ale kdo ti něco takového uvěří?"

"Když nikdo jiný, tak já sama. Ten člověk obětoval život, aby nám dal šanci a myslím si, že to je to nejmenší, co mu dlužíme, co dlužíme sami sobě, bez ohledu na to, jak neuvěřitelně to na první pohled vypadá." Filbert se na ni zadíval. V rentgenové místnosti, kde seděli, bylo stále ještě zhasnuto. Když doktor Thomas Filbert s videopřehrávačem v náruči chytil před hodinou Tinu za ruku, bylo vidět, že nestojí o to budít pozornost. Oba

věděli, že u rentgenu bude touhle dobou volno a nikdo je nebude rušit. "Poslyš, Thomasi, ráda bych se tě na něco zeptala. Proč jsi mi to všechno vlastně ukazoval, když tomu sám vůbec nevěříš?" Filbert stál chvíli mlčky a opatrně pokládal video na lehátko pro pacienty. Pak začal přecházet po místnosti.

"No, vždyť víš."

"Co vím?"

"Chtěl jsem tě sem prostě dostat. Samotnou. Chtěl jsem tady s tebou být chvíli o samotě. Musel jsem se o to

s někým podělit, než to zničím." Tina si najednou uvědomila, kde video leží

a kde stojí Filbert. U ovládacího panelu rentgenu.

"To přeci neuděláš!"

Usmál se.

"Řekni mi, že to neuděláš..."

"A hop!" řekl s domýšlivým výrazem a Tina slyšela, jak se stroj rozběhl. Pokusila se ještě pásku zachránit, ale bylo už pozdě. Slyšela, jak se směje a v duchu viděla, jak videozáznam mizí v zářích rentgenových paprsků.

"Ježíši, Tino, vždyť to byl jenom fór! Udělal jsem to sám! Prostě to byl takový kanadský žertík, no. Chtěl jsem tě sem dostat, abych se tě zeptal, jestli by sis se mnou dnes večer někam nevyrazila. Co říkáš, vyjdeme si? Randíčko?" Nakláněl se k ní přes lehátko. Podívala se na něj a v očích měla nenávist.

"Nikdy. Ani za milión. S takovým mizerným všivákem bych nešla ani za nic!" Filbert se rozesmál. Smál se ve chvíli, kdy vztekle vyrazila z místnosti a smál se ještě, když prchala halou,

"To se mylíš, Tino!" vykřikl za ní. "Já tě nakonec stejně dostanu, Stevensová, tak jako tak, slyšíš?" Dveře se ještě kývaly když se Filbert obrátil k lehátku, jednou rukou zvedl video a druhou se poškrabal na hlavě. "Tak, tak, Tinuško, nakonec té stejně dostanem," pobrukoval si a přitom si cpal zpátky chapadlo, podobné pavoucí noze, které mu omylem vyklouzlo z levého ucha.

přeložil Jan Kantůrek